Dette dokument er et dokumentationsredskab, og institutionerne påtager sig intet ansvar herfor

►**B**

RÅDETS DIREKTIV

af 28. marts 1983

om afgiftsfritagelse inden for Fællesskabet ved midlertidig indførsel af visse transportmidler

(83/182/EØF)

(EFT L 105 af 23.4.1983, s. 59)

Ændret ved:

		Tidende		
		nr.	side	dato
►**M1**	Rådets direktiv 2006/98/EF af 20. november 2006	L 363	129	20.12.2006

Ændret ved:

►**A1**	Tiltrædelsesakt for Spanien og Portugal	L 302	23	15.11.1985
►**A2**	Tiltrædelsesakt for Østrig, Finland og Sverige	C 241	21	29.8.1994
	(tilpasset ved Rådets beslutning 95/1EF, Euratom, EKSF)	L 1	1	1.1.1995
►**A3**	Akt vedrørende vilkårene for Den Tjekkiske Republiks, Republikken Estlands, Republikken Cyperns, Republikken Letlands, Republikken Litauens, Republikken Ungarns, Republikken Maltas, Republikken Polens, Republikken Sloveniens og Den Slovakiske Republiks tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union	L 236	33	23.9.2003

▼B

RÅDETS DIREKTIV

af 28. marts 1983

om afgiftsfritagelse inden for Fællesskabet ved midlertidig indførsel af visse transportmidler

(83/182/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 99,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ([1]),

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ([2]),

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg ([3]), og

ud fra følgende betragtninger:

Den frie bevægelighed for personer med bopæl inden for Fællesskabet besværliggøres af de afgiftsordninger, der gælder ved midlertidig indførsel af visse transportmidler til privat eller erhvervsmæssig brug;

afskaffelsen af hindringer hidrørende fra sådanne afgiftsordninger er især nødvendig for oprettelsen af et økonomisk marked med tilsvarende vilkår som et hjemmemarked;

det skal i visse tilfælde kunne fastslås med sikkerhed, om en person har bopæl inden for Fællesskabet;.

det har vist sig hensigtsmæssigt i et første stadium at begrænse direktivets anvendelsesområde til for visse transportmidlers vedkommende kun at omfatte dem, der er erhvervet eller indført i overensstemmelse med de almindelige beskatningsregler, som gælder på en medlemsstats hjemmemarked —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Medlemsstaterne indrømmer på de nedenfor fastsatte betingelser ved midlertidig indførsel fra en medlems stat af motorkøretøjer — herunder påhængsvogne hertil — campingvogne, lystfartøjer, privatfly, cykler og rideheste, fritagelse for:

— omsætningsafgifter, punktafgifter og enhver anden forbrugsafgift;

— de afgifter, som er anført i bilaget.

2. Den i stk. 1 omhandlede afgiftsfritagelse gælder ligeledes for normale reservedele samt normalt tilbehør og udstyr, der indføres sammen med transportmidlerne.

3. Erhvervskøretøjer er undtaget fra den i stk. 1 omhandlede afgiftsfritagelse.

([1]) EFT nr. C 267 af 21. 11. 1975, s. 8.
([2]) EFT nr. C 53 af 8. 3. 1976, s. 37.
([3]) EFT nr. C 131 af 12. 6. 1976, s. 50.

▼B

4. a) Dette direktivs anvendelsesområde omfatter ikke midlertidig indførsel af private køretøjer, campingvogne, lystbåde, privatfly og cykler til privat brug, der ikke er erhvervet eller indført i overensstemmelse med de almindelige beskatningsregler, som gælder på en medlemsstats hjemmemarked, og/eller for hvilke der i forbindelse med udførslen indrømmes fritagelse for eller godtgørelse af omsætningsafgifter, punktafgifter eller andre forbrugsafgifter. Med henblik på dette direktiv anses transportmidler, der er erhvervet på de i artikel 15, nr. 10, i direktiv 77/388/EØF ([1]) anførte betingelser, for at have opfyldt de almindelige beskatningsregler, som gælder på en medlemsstats hjemmemarked; medlemsstaterne kan dog anse transportmidler, som er erhvervet på de betingelser, der er anført i tredje led i ovennævnte nr. 10, for ikke at have opfyldt nævnte regler.

   b) Rådet vedtager med enstemmighed på forslag af Kommissionen inden den 31. december 1985 fællesskabsreglerne for indrømmelse af fritagelse for de i litra a), første afsnit, nævnte transportmidler under hensyntagen til behovet for dels at undgå dobbeltbeskatning, dels at sikre normal og fuldstændig beskatning af transportmidler til privat brug.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

a) erhvervskøretøj: ethvert landevejskøretøj, som med hensyn til konstruktionstype og udstyr er egnet og beregnet til mod eller uden vederlag:

   — at befordre mere end ni personer, føreren iberegnet,

   — at transportere varer,

   samt ethvert landevejskøretøj til anden særlig brug end egentlig transport.

b) privat køretøj: ethvert andet landevejskøretøj, eventuelt med påhængsvogn, end de under litra a) nævnte;

c) erhvervsmæssig brug af et transportmiddel: anvendelse af dette transportmiddel med henblik på direkte at udøve lønnet beskæftigelse eller virksomhed med gevinst for øje;

d) privat brug: enhver anden brug end erhvervsmæssig.

Artikel 3

Midlertidig indførsel af visse transportmidler til privat brug

Der indrømmes fritagelse for de i artikel 1 nævnte afgifter i en sammenhængende eller ikke sammenhængende periode på højst 6 måneder pr. periode af 12 måneder ved midlertidig indførsel af private køretøjer, campingvogne, lystfartøjer, privatfly og cykler, på følgende betingelser:

a) den privatperson, der indfører disse ejendele, skal:

   aa) have sædvanlig opholdssted i en anden medlemsstat end den, i hvilken den midlertidige indførsel finder sted;

   bb) anvende disse transportmidler til privat brug;

b) transportmidlerne må ikke overdrages eller udlejes i den medlemsstat, i hvilken den midlertidige indførsel finder sted, eller udlånes til

([1]) EFT nr. L 145 af 13. 6. 1977, s. 1.

▼B

en person med bopæl i denne stat. Private køretøjer, der tilhører en udlejningsvirksomhed med hovedsæde i Fællesskabet kan dog med henblik på genudførsel genudlejes til en person, der ikke har bopæl i den pågældende stat, hvis de befinder sig i landet efter opfyldelse af en lejekontrakt, der slutter i dette land. Sådanne køretøjer kan ligeledes af en i udlejningsvirksomheden ansat bringes tilbage til den medlemsstat, hvor udlejningen oprindeligt fandt sted, også selv om denne ansatte har bopæl i den medlemsstat, i hvilken den midlertidige indførsel finder sted.

Artikel 4

Midlertidig indførsel af private køretøjer til erhvervsmæssig brug

1. Der indrømmes fritagelse for de i artikel 1 nævnte afgifter ved midlertidig indførsel af et privat køretøj til erhvervsmæssig brug, på følgende betingelser:

a) den person, der indfører det private køretøj:

   aa) skal have sædvanlig opholdssted i en anden medlemsstat end den, i hvilken den midlertidige indførsel finder sted;

   bb) må i den medlemsstat, i hvilken den midlertidige indførsel finder sted, hverken benytte køretøjet til personbefordring mod vederlag eller andre materielle fordele eller til industriel og kommerciel varetransport mod eller uden vederlag;

b) det private køretøj må ikke overdrages, udlejes eller udlånes i den medlemsstat, i hvilken den midlertidige indførsel finder sted;

c) det private køretøj skal være erhvervet eller indført i overensstemmelse med de almindelige beskatningsregler, som gælder på hjemmemarkedet i den medlemsstat, hvor brugeren har sædvanlig opholdssted, og der må ikke i forbindelse med udførslen indrømmes nogen fritagelse for eller godtgørelse af omsætningsafgifter, punktafgifter eller andre forbrugsafgifter.

   Denne betingelse anses for opfyldt, når det private køretøj er forsynet med en nummerplade i den normale serie i den medlemsstat, hvor det er indregistreret, dog med undtagelse af midlertidig plade.

For private køretøjer, der er indregistreret i en medlemsstat, hvor udlevering af nummerplader i normal serie ikke er betinget af, at de almindelige beskatningsregler på hjemmemarkedet overholdes, skal brugerne dog ved et egnet bevismiddel godtgøre, at forbrugsafgifterne er betalt.

2. Den i stk. 1 omhandlede afgiftsfritagelse gælder i en sammenhængende eller ikke-sammenhængende periode på:

— 7 måneder pr. periode af 12 måneder, når indførslen af et privat køretøj foretages af en af de i artikel 3 i direktiv 64/224/EØF ([1]) nævnte formidlere;

— 6 måneder pr. periode af 12 måneder i alle andre tilfælde.

Artikel 5

Særlige tilfælde af midlertidig indførsel af private køretøjer

1. Der indrømmes fritagelse for de i artikel 1 nævnte afgifter ved midlertidig indførsel af private køretøjer i følgende tilfælde:

a) når et privat køretøj, der er indregistreret i det land, hvor brugeren har normal bopæl, benyttes til regelmæssigt at tilbagelægge en strækning på en anden medlemsstats område for at komme frem og tilbage

([1]) EFT nr. 56 af 4. 4. 1964 s. 869/64.

▼B

mellem bopælen og den virksomhed, hvor den pågældende arbejder. Der gælder ingen tidsbegrænsninger for denne afgiftsfritagelse;

b) når en person under uddannelse benytter et privat køretøj, der er indregistreret i den medlemsstat, hvor han har sit sædvanlige opholdssted, på en anden medlemsstats område, hvor den pågældende udelukkende opholder sig i studieøjemed.

2. Indrømmelse af den i stk. 1, omhandlede afgiftsfritagelse er udelukkende betinget af at de i artikel 4, stk. 1, litra a), b) og c), anførte betingelser er opfyldt.

Artikel 6

Afgiftsfritagelse ved midlertidig indførsel af rideheste i forbindelse med turisme på hesteryg

Der indrømmes fritagelse for de i artikel 1 nævnte afgifter for et tidsrum af 3 måneder i alle medlemsstater ved midlertidig indførsel af rideheste, på følgende betingelser:

a) ridehestene føres ind på området i den medlemsstat, i hvilken den midlertidige indførsel finder sted, med henblik på og/eller under udflugter, der foretages af deres ryttere. Medlemsstaterne kan nægte afgiftsfritagelse for heste, der er anbragt i transportmidler når indførslerne foretages af personer der har bopæl i de pågældende medlemsstater;

b) der ansøges om afgiftsfritagelse senest ved indrejsen til den medlemsstats område, i hvilken den midlertidige indførsel finder sted. Når der er ansøgt om afgiftsfritagelse inden den midlertidige indførsel, kan rytteren fritages for at foretage indrejsen til den medlemsstats område, i hvilken den midlertidige indførsel finder sted, via en grænseovergang;

c) ridehestene må hverken udlejes, udlånes eller overdrages til en tredjemand i den medlemsstat, i hvilken den midlertidige indførsel finder sted, eller anvendes til andre formål end udflugten.

Artikel 7

Almindelige regler for fastlæggelse af bopæl

1. Med henblik på dette direktiv forstås ved »sædvanlig opholdssted« det sted, hvor en person sædvanligvis opholder sig, det vil sige mindst 185 dage pr. kalenderår, på grund af et privat og erhvervsmæssigt tilhørsforhold eller — hvis der er tale om en person uden erhvervsmæssigt tilhørsforhold — på grund af et privat tilhørsforhold hidrørende fra snævre bånd mellem den pågældende og det sted, hvor vedkommende bor.

En person, som ikke har et erhvervsmæssigt og privat tilhørsforhold til samme sted, og som derfor er nødsaget til skiftevis at tage ophold på forskellige steder i to eller flere medlemsstater, anses dog for at have sædvanlig opholdssted på stedet for det private tilhørsforhold på betingelse af, at den pågældende regelmæssigt vender tilbage hertil. Denne sidste betingelse kræves ikke opfyldt, når den pågældende opholder sig i en medlemsstat med henblik på udførelse af en arbejdsopgave af bestemt varighed. At følge undervisningen på et universitet eller en skole medfører ikke overflytning af det sædvanlige opholdssted.

2. Privatpersoner fører bevis for deres sædvanlige opholdssted ved ethvert egnet middel, navnlig identitetskort eller ethvert andet gyldigt dokument.

3. Såfremt de kompetente myndigheder i den medlemsstat, i hvilken indførslen finder sted, nærer tvivl om gyldigheden af erklæring om sædvanlig opholdssted, der er afgivet på grundlag af de i stk. 2

▼B

anførte bevismidler, kan de med henblik på visse specifikke kontrolforanstaltninger kræve yderligere oplysninger eller beviser.

Artikel 8

Supplerende regler for fastlæggelse af bopæl i tilfælde af erhvervsmæssig brug af et privat køretøj

I undtagelsestilfælde, hvor der til trods for de i artikel 7, stk. 3, nævner yderligere oplysninger indgivet til de kompetente myndigheder i den stat, i hvilken indførslen finder sted, stadig hersker alvorlig tvivl, kan den midlertidige indførsel af et privat køretøj til erhvervsmæssig brug undergives krav om sikkerhedsstillelse.

Såfremt brugeren af køretøjet fremlægger bevis for, at han har sædvanlig opholdssted i en anden medlemsstat, skal myndighederne i den medlemsstat, i hvilken den midlertidige indførsel finder sted, dog frigive sikkerhedsstillelse inden for en frist på 2 måneder efter fremlæggelsen af dette bevis.

Artikel 9

Særlige bestemmelser

1. Medlemsstaterne kan opretholde og/eller fastsætte lempeligere ordninger end de i dette direktiv fastsatte. De kan navnlig på begæring af den indførende person tillade midlertidig indførsel for en periode, der er længere end de i artikel 3 og artikel 4, stk. 2, omhandlede. I dette sidstnævnte tilfælde har medlemsstaterne mulighed for at opkræve de afgifter, der er, anført i bilaget for perioder, der overskrider de i dette direktiv fastsatte. Medlemsstaterne kan ligeledes tillade genudlejning af de i artikel 3, litra b), andet punktum, omhandlede private køretøjer til en person med bopæl i den medlemsstat, i hvilken indførsel finder sted, med henblik på genudførsel.

2. Medlemsstaterne kan under ingen omstændigheder i medfør af dette direktiv gennemføre mindre fordelagtige afgiftsfritagelser inden for Fællesskabet end dem, de indrømmer for transportmidler fra et tredjeland.

3. Kongeriget Danmark kan opretholde de i Danmark gældende regler for sædvanlig opholdssted, i henhold til hvilke alle, herunder studerende i det i artikel 5, stk. 1, litra b), i dette direktiv anførte tilfælde, anses for at have sædvanlig opholdssted i Danmark, hvis den pågældende opholder sig der et år eller 365 dage inden for en periode på 24 måneder.

Dog, for at undgå enhver form for dobbeltbeskatning skal

— når en person i henhold til disse regler må anses for at have to bopæle, den pågældendes sædvanlige opholdssted være det sted, hvor hans ægtefælle og børn opholder sig;

— i lignende tilfælde, kongeriget Danmark sammen med den anden berørte medlemsstat afgøre, hvilken af de to bopæle, der skal lægges til grund for beskatningen.

Inden udløbet af en periode på tre år skal Rådet på grundlag af en rapport fra Kommissionen foretage en fornyet undersøgelse af den i dette stykke anførte undtagelse, og i givet fald på forslag af Kommissionen i henhold til traktatens artikel 99 træffe de nødvendige foranstaltninger til ophævelse af denne.

4. Medlemsstaterne giver Kommissionen meddelelse om de i stk. 1 omhandlede ordninger, samtidig med at de opfylder de i artikel 10 fastsatte forpligtelser. Kommissionen meddeler derefter de øvrige medlemsstater teksten til disse ordninger.

▼B

Artikel 10

Afsluttende bestemmelser

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for senest den 1. januar 1984 at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

2. Når den praktiske gennemførelse af dette direktiv giver anledning til vanskeligheder, træffer de kompetente myndigheder i de pågældende medlemsstater efter fælles aftale de fornødne afgørelser, navnlig under hensyntagen til Fællesskabets konventioner og direktiver om gensidig bistand.

3. Medlemsstaterne drager omsorg for at meddele Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

4. Kommissionen aflægger efter høring af medlemsstaterne hvert andet år beretning til Rådet og Europa-Parlamentet om gennemførelsen af dette direktiv i medlemsstaterne, navnlig for så vidt angår begrebet »sædvanlig opholdssted«, og stiller forslag om sådanne fællesskabsbestemmelser, som er nødvendige for at nå frem til indførelsen af et ensartet system i alle medlemsstaterne.

Artikel 11

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

▼A2

BILAG

Fortegnelse over afgifter omhandlet i artikel 1, stk. 1, andet led

BELGIEN

— Taxe de circulation sur les véhicules automobiles (Arrêté royal du 23 novembre 1965 portant codificationdes dispositions légales relatives aux taxes assimilées aux impôts sur les revenus — Moniteur belge du 18 janvier 1966)

— Verkeersbelasting op de autovoertuigen (Koninklijk Besluit van 23 november 1965 houdende codificatievan de wettelijke bepalingen betreffende de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen — Belgisch Staatsblad van 18 januari 1966)

DANMARK

— Vægtafgift af motorkøretøjer (Lovbekendtgørelse nr. 163 af 31. marts 1993)

TYSKLAND

— Kraftfahrzeugsteuer (Kraftfahrzeugsteuergesetz — 1979)

— Kraftfahrzeugsteuer (Durchführungsverordnung — 1979)

GRÆKENLAND

— Τέλη κυκλοφορίας (N 2367/53 όπως ισχύει σήμερα)

SPANIEN

— Tributos Locales sobre circulación de vehículos automóviles (establecido en base a la Ley 41/1979,de 19 de noviembre, de Bases de Régimen Local y al Real Decreto 3250/1976, de 30 de diciembre)

FRANKRIG

— Taxe différentielle sur les véhicules à moteur (Loi nº 77 - 1467 du 30 décembre 1977)

— Taxe sur les véhicules d'une puissance fiscale supérieure à 16 CV immatriculés dans la catégoriedes voitures particulières (Loi de finances 1979 — Article 1007 du code général des impôts)

IRLAND

— Motor vehicle excise duties (Finance (Excise duties) (Vehicles) Act 1952 as amended, and Section 94, Finance Act 1973 as amended)

ITALIEN

— Tassa sulla circolazione degli autoveicoli (TU delle leggi sulle tasse automobilistiche approvato con DPR N. 39 del 5 febbraio 1993 e successive modificazioni)

LUXEMBOURG

— Taxe sur les véhicules automoteurs (Loi allemande du 23 mars 1935 (Kraftfahrzeugsteuergesetz) maintenue en vigueur par l'arrêté grand-ducal du 26 octobre 1944, modifiée par la loi du 4 août 1975 et les règlements grand-ducaux du 15 septembre 1975 et du 31 octobre 1975 et du 31 octobre 1975)

NEDERLANDENE

— Motorrijtuigenbelasting (wet op de motorrijtuigenbelasting 21 juli 1966, Stb 332 - wet van 18 december 1969/Stb 548)

ØSTRIG

— Kraftfahrzeugsteuer (BGBl. Nr. 449/1992)

PORTUGAL

— Imposto sobre veículos (Decreto-Lei nº 143/78, de 12 de Junho)

— Imposto de compensação (Decreto-Lei nº 354-A/82, de 9 de Setembro)

FINLAND

— Moottoriajoneuvoveromotorfordonsskatt(Laki moottoriajoneuvoverostaLag om skatt på motorfordon 722/66)

▼A2

SVERIGE

— Fordonsskatt (Fordonsskattelagen 1988:327)

DET FORENEDE KONGERIGE

— Vehicle excise duty (Vehicles (Excise) Act 1971)

▼A3

DEN TJEKKISKE REPUBLIK

— Silniční daň

CYPERN

— Ο περί Τελωνειακών Δασμών και Φόρων Καταναλώσεως Νόμος

— Ο περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Νόμος του 1972, όπως τροποποιήθηκε

— Οι περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Κανονισμοί του 1984, όπως τροποποιήθηκαν

LETLAND

— akcīzes nodoklis (likums »Par akcīzes nodokli«, pieņemts 1999. gada 25. novembrī)

— transportlīdzekļu ikgadējā nodeva (likums »Par transportlīdzekļu ikgadējo nodevu«, pieņemts 2001.gada 22.novembrī)

LITAUEN

— Prekių apyvartos mokestis (Žin., 2002, Nr. 56-2229)

MALTA

— Dazju tas-Sisa fuq Vetturi bil-Mutur (Att dwar Taxxa tar-Reġistrazzjoni tal-Vetturi bil-Mutur, Kap. 368)

SLOVENIEN

— Davki od prometa motornih vozil (Zakon o davkih na motorna vozila, Ur.l. RS, št. 52/99)

SLOVAKIET

— Zákon o cestnej dani

▼M1

BULGARIEN

— данък върху превозните средства

RUMÆNIEN

— taxa asupra mijloacelor de transport (Codul Fiscal — art. 261- 265)

— accize pentru autoturisme şi autoturisme de teren inclusive rulate (Codul Fiscal — art. 208, alin. 5 şi art. 210, alin. 1(b))